

ingaviðurskiftini eru nú so ring, at eingin minnst nakað tilsvandi.

Eftir Staunings orðum kana tað væntast — um Føroyingar hava so frætt áráði, at teir tora ella leggja í at fara undir nýggjar fyrirkætur — at staturin vil rætta eina hjálpandi hond.

Arbeiðarin — slitarbeiðarin á sjógvi og landi — er tann ið kennir hesar ringu tíðir meinast, og var tað tí ikki so órímligt, um hann nú eisini sjálvur var við at sýna, at eisini hann vildi royna nakað til bata fyri sjálvan seg og land sítt.

Arbeidsmannafelagini og fiskimannafelagið máttu kent á sær, at nú — og júst nú — var teirra tíð til dáð komin. Og av arbeidsgevarunum krevur neyvan nakar, at teir skulu hugsa so langt sum, hvat teir skulu seta á stovn fyri at flest møguligir menn skulu fáa arbeiði. Tí megu arbeiðararnir sjálvir undir at seta á stovn nakað munandi, sum kann veita fjøldini breyðið í munnin.

Tey vegarbeiði, ið møguligvis verða byrjað í vetur, hjálpa nakað, men ikki nóg mikið, og tey verða einaferð liðug. Tí ræður tað um at fáa sett á stovn ymisk virkir, sum so spakuliga kunnu arbeiða seg inn, meðan vegarbeiði og annað »brúðfengis« arbeiði er, fyri so at kunna vaksa í hvørjum og um ikki alt ov mong ár hava spart landinum mangar milliónir krónur umframt alt tað arbeiði, tey kunnu skapa.

Arbeiðari, kenn tína ábyrgd móti tær sjálvum og landi tínum!

Verðin hefur einki betur uppiborið enn undirgang.

Ein røða av Baldwin.

Hin enska ríkisstjórnin beyð 29. juli 4000 Canadiarum, sum høvdu verið til vígluna av minnisvarðanum í Vimy, til morgunmatar.

Við hendan morgunmatin, sum varð etin í Westminsterhøllini, helt fyrstiministari Baldwin eina røðu, har hann millum annað segði:

Eg eri greiður yvir, at mangir av verðins trupulleikum stava frá, at vit hava mist so nógvar av okkara bestu monnum, sum í dag høvdu verið teir leiðandi. Eg trúgvi eisini, at um teir deyðu kundu komið aftur til okkara, vildi kríggj verið bannlýst.

Um Europa og øll verðin, endaði Baldwin røðu sína við at siga, ikki kunnu finna onkran annan útveg fyri at greiða fløkjurnar enn kríggj, og tað nú, vit sløðugt finna lík av teimum, sum fullu fyri 20 árum síðan, og jarða tey, so hefur verðin einki betur uppiborið enn undirgang.

Aftaná røðu Baldwins var kvirt eina góða løtu, men so reistust øll og fagnaðu honum.

LAMBSKJØT

Tit fáa gott og nosligt kjøt, so litið og so nógv sum til vilja í

SMÆRUNI

Úr tí føroyska 3.-grads horni.

Kære Fører!

Jeg maa bekende mine Beken-delses Vildfarelser — de gamle vel at mærke.

Jeg har trukket dem ud med alle mine Bidetænger, som nu ligger henne paa Loftet, duftende af den liflige Aroma fra det smukke Kons herlige Livskilde. — — — Aa, sikken dejlige — —

Naa, undskyld. Det, som jeg skulde sige, var, at jeg ikke alene har gjort Brug af de store Bidetænger. Hver evig enesie af de fine, fineste Nerver har jeg som den rutinerede Ud-eller Optækker pillet ud med mine fine Pinsetter.

Jeg er nu fuldblods.

Min bedre Halvdel — den nu-værende — siger, at du næppe vil tro mig —

Men det skal du. Jeg forstkrer dig, at min Omvendelse eller Tilvendelse af Førerprincipets herlige Frugter — af hvilke den fornemste er, at det svagere Kon skal være blindt og lydigt Redskab for det stærkere — er af en hel anden Lødhed end alle mine mange tidligere Om- og Tilvendelser. For Paalideligheden heraf sætter jeg mit bedaarende Smil i Pant — — — aah, hvis jeg ikke havde det Smil, hvor blev saa mine smaa Evaer af? Hvorfor saa mistroisk, naar jeg sværger, at jeg besværger alle mine gamle Bekendelser og bekender mig med Livets glæde Smil til det blodrige, til det herlige 3. Rige, Eventyret af 3. Grad!

Ja, jeg siger med Profeten, der efter Talen at domme maa have været en fuldblods Arier, at mine Indvolde vender og vrider sig, min saftige og sprudlende Sjæls Kilder koger over i Indignation, naar der er nogen, der vover at kaste Støv i dine Øjnes Lys.

Jeg udbryder, jeg raaber af mine pibende Langers Styrke Ve over dem, de dristige, der vover at krænke dig.

Min Svøbe skal være over dem! Lad mig straks give dig et Bevis herpaa.

Den Gang den infame »Social« lod sit Søgelys gaa hen over dine Meriter, som jeg hylder som evige Bedrifter, udstøje jeg min Harme, saa alle Gulerødderne ved Åarvejen blev grønne af Forundring over, at jeg for et Øjeblik ofrede mit evige Smil og aabenbarede min Naturs uforfalskede Galde. Aldrig, aldrig i Evighed, svor jeg, skal »sølar-ljosi« lyse i Socialens Spalter. Bladet skal hensmægte som Straf for at have pillet ved dit Snavs, indtil det lige som jeg spiser dit Grums som Manna a la de hungrende Skarer i Ødemarken.

Jeg takker dig, store Fører, at du virkelig i den Grad har kunnet foranlediget Vækkelsen af Torturens 3. Grads Styrke i min Sjæl, at jeg, om end blot for et Øjeblik, turde vise mit sande jeg udækket af Smilet. Heil, vor store Fører!

Din hengivne mr. Sveden.

Mit Varemærke er herefter kun for Ikke-Socialdemokrater. D. s.

Kære mr. Sveden.

Jeg har med Tak modtaget din Hyldest. Din første og fornemste Opgave er at knuse »Socialen«. Dertil erholder du fri Telefon og uidskrænket Kredit.

Heil, Nazismen!

Føeren.

England vil verja strendur sínar.

Luftverja Onglands verður økt skundisliga nú. Við ársins enda rokna Onglendirar við at hava liðnar 100 nýggjar luftskipshavnir. Hvønn einasta mánað verður onkur lufthavnin vígd og tikin til brúks, serliga við eysturstrond landsins. Um nýársleiðið rokna teir við at hava liðnar ikki minni enn 50 nýggjar lufthavnir við eysturstrondina, sigur ríkisstjórnin. Tær flestu av teimum eru ætlaðar bæði til vanlig kriggs-flogfor og til bumbuflogfor.

Hetta netið av lufthavnunum við eystur- og suðurstrondina skal vera so skjótt liðugt, at tað skal kunna taka í tenastu sína alt fyri eitt, sum teir eru liðnir, allar teir flugvarar, sum nú læra á flogskúlinum í Onglandi. Um heilt stutta tíð verða 123 flugvumaskinudeildir við fullkonari manning í Onglands tenastu.

Eitt óhugnaligt tíðarlekni!

Eingin friður í Abessiníu.

Mussolini vil vera við, at hann hefur tikið Abessiníu og ræður yvir tí; men tað er øllum kunnugt, at tað er tann minna partin av landinum, hann hefur tikið og at har als ikki er friður enn.

At tað ikki er lætt hjá Abessiníarum nú at fáa vápn, kann vera rímuligt. Og tí vera álop teirra sjáldan til stóra nyttu fyri teir. Italiámenntu eru aloftast við yvirlutun, tá saman ber teirra millum.

Nýliga stóð bardagi millum Italiámenntu og ein abessinisk her, sum ein sonur Ras Kassa er høvuðsmaður fyri. Italiámenntu vunu sigur og hinir mistu o. u. 1000 menn. Hvát Italiámenntu mistu, verður tó einki nevnt um.

Í skógvum sunnanfyri høvuðsstaðin Addis Abeba hava Abessiníarar gjørt seg inn á italisk herlið; men eisini her vórðu teir við undirlutan.

Enn er ófriður í Palestínu.

Í fleiri mánaðir hefur verið ófriður í Palestínu. Tó at har stundum hefur gingið reiðiliga heitt til, so kann hesin ófriður neyvan nevast uppreisn, tí hann hefur ongatíð havt nóg fólk aftanfyr seg, og illa hefur hann verið fyriskipaður.

Tað vóru Arabarar, ið byrjaðu at gera seg inn á Jodarnar; men aðaltankin var at reka út Onglendirar, ið hava eitt vist ræði yvir landinum.

Onglendirar hava tó alla tíðina kunnað hildið tolliligt skil í landinum. Nakað av fólk er dripið; men skarpskeringarnar hava oftast verið smáar. Hesin ófriður kann á ongan hátt mestast saman við kolvellingarroyndina, sum nú fargar Spaníaland reytt.

Ófriðakropparnir eru nú fyri tað mesta ríknir út í fjøllini; men teir tykjast ikki at hava hug at gevast.

Onglendirar nýta nú flogfor at leita eftir teimum við.

27. og 28. juli brustu Onglendirar og Arabarar saman í Samariáfjallunum; men Arabarnir vórðu við undirlutan.

Tætt við Nablus gjordu Arabarar seg inn á nakrar enskar politistar; men Onglendirarnir, sum vóru færri í tali, bildu ímóti, og tað eydnaðist teimum at reka hinar burtur. — Har lótu 16 Arabarar og ein enskur politistur lívið.

SPANIEREN

28. juli skriar skald-ið Josef Petersen eina grein í »Social-Demokraten«, har hann greiður frá síni upplatan av tí spanska fólkinum. Vit prenta her tað mesta av greinini uppattur og byrja við tá hann er komin inn um landamarkið millum Frakland og Spaníu.

Jeg blev omringet af Menne-sker af begge Køn og alle Aldre, ligefra Spædborn til Oldinge. De groede ud af Husene og gloede paa mig med hele An-

Havið eystanfyrí Føroyar fult av grind.

Ein grindabólkur um 500 hvalir við Sandoyinna. »Smiril« rekur grind allan seinnapartin mikudagin.

Ein hvalabátur sigur frá, at hann í 4 tímar hevði siglt ígjøgnum ta beru grind eystanfyrí.

Mikudagin frættist, at menn sóu grind uppá minst 1000 hvalir.

Tann eina bólkin — einir 4—500 hvalir — var roynt at halda til á Skálavík og Húsavík. Tessverri eydnaðist tilhaldingin ikki — eingin hvalur legði beinini.

»Smiril« rakti við henda bólkin og elti hann til Suðuroyanna. Útrákið var so sterkt, at vónleyst var at halda henni til Tvøroyri, meðan tað eydnaðist at fáa hana inn á Vág. Men heldur ikki her bar til at fáa hana at gera landgongd. Hon var vörðin so sjarlig av landi, at hon kúvendi hvørja ferð, hon nærkaðist grýnnuni. Menn baksaðust við hana alla hósáttina og hósádagin uttan úrslit. Seinasta vit frættu var, at ættanin var at geva hana upp til skutul; men einstakir siga tó, at tað er eydnað at drepa hana.

At royta livandi høsn.

Tað fjóðar óvæð aldeilis óvæðligt fyri einum og hvørjum Føroyingi, at nakar í nútíðini skal vera so ráður og hjartalaysur, at hann royrtur livandi høsn. Men kortini er hetta so.

Donsk blóð hava nýliga skrivt um eitt kent høsnaskaktari í Keypmannahavn, sum ikki hefur hildið seg ov gott til at út-inna slíka gerð. Og sjálvandi hefur politíð komið sær uppi leikin.

sigtet, ikke blot med maabende Blikke, men med opspilede Næsebor og gæbende Munde. Smaa hvidlogstinkende Børn, som legede Tyrefægterleg i Skyggen af Poppelkrattet udenfor Gaard, trængles om mig og var saa nærgaende, at jeg havde en Fornemmelse af, at de alle ønskede at tørre deres smaa, smudsige Næser af i mit Tøj. De Voksne tiltalte mig, i Munden paa hverandre, paa Katalonsk, en Dialekt, der er udpræget landlig, af en kraftig, bred, lidt